

GRAZIA
INTERVIEW

XANDER & SOPHIE DE BUISONJÉ

‘Onze baby groeide in een andere buik’

De roep om betere regelgeving omtrent draagmoederschap in Nederland wordt steeds groter. Xander en Sophie de Buisonjé kennen het traject: hun dochter Céla-Lynn is via een Amerikaanse draagmoeder geboren.

TEKST NICOLE GABRIËLS
FOTOGRAFIE LISELORE CHEVALIER

*'Het voelde als een
vrouwelijk falen dat ik niet
zelf een kindje kon dragen'*

HET DRAAGMOEDERSCHAP

in Nederland is een hot topic. Zo kwamen Arnout en Stefano, een homokoppel, onlangs uitgebreid in het nieuws. De wensvaders vonden op eigen houtje een draagmoeder in Twente, maar moesten baby Hayley na twee weken ouderschap teruggeven aan de draagmoeder toen haar man de biologische vader bleek te zijn. Een pijnlijke situatie. Daarom werkt politiek Den Haag aan nieuwe regelgeving. Nu vertrekken veel stellen naar het buitenland om daar een draagmoeder te zoeken. Onder hen Xander en Sophie de Buisonjé. Zij gingen naar Californië om een draagmoeder te vinden. De route die de zanger en zijn vrouw aflegden om hun dochter Céla-Lynn – en het zusje van Dex (7) en Sem (14) – in de armen te kunnen sluiten, was lang.

Sophie: “Céla-Lynn is nu drie maanden. We voelen ons zo happy met haar komst. Het is heerlijk om zo’n klein wezentje bij ons te hebben. Ze is het tweede kind van Xander en mij en we merken dat we nu minder zoekende, minder onzeker zijn als ouders. Ik liep bijvoorbeeld al snel met Céla-Lynn op mijn arm door het huis als ik haar een flesje gaf. Ze gaat lekker mee in de flow. Maar tegelijkertijd is ze met zo veel ‘show’ op de wereld gekomen, dat Xander en ik het gevoel hebben nog niet helemaal geland te zijn. Het besef dat ze er echt is, druppelt binnen. Toen in 2013 een semi-goedaardige tumor werd verwijderd uit mijn buikholte, raadden artsen ons af nog eens zwanger te worden. Een zwangerschap zou mijn hormonen kunnen triggeren, waardoor de kans op een nieuwe tumor aanzienlijk zou zijn. Natuurlijk schrik je enorm als je zoiets hoort. De wens een tweede kind te krijgen, was erg aanwezig. Maar het voelde niet goed om zwanger te raken en daarmee het risico te nemen dat een tumor kon groeien. We besloten andere opties te onderzoeken. We overwogen in-vitrofertilisatie (ivf) in combinatie met een draagmoederschap via mijn zus of Xanders zusje. Maar jeetje, ga dat maar eens aan ze vragen. We kwamen er ook al snel achter dat een draagmoederschap binnen de familie überhaupt geen mogelijkheid

was. De medische risico’s buiten beschouwing latend, kán ik namelijk lichamelijk wel zwanger worden – cru verwoord: ik heb nog eicellen en een baarmoeder. En dan is het in Nederland bij wet verboden een draagmoeder in te schakelen. Daarmee werd voor ons de keuze gemaakt: wilden we onze hoop op een baby omzetten in een kindje dat genetisch honderd procent het onze is, dan moesten we uitwijken naar een land waar we wél een commerciële draagmoeder mochten zoeken.

Xander: “Sophie is iemand die de mouwen opstroompt, die zich avonden lang verdiept in voor ons totaal nieuwe materie. In-vitrofertilisatie, hormonen spuiten, het bevruchten van eicellen in een laboratorium en het plaatsen van een embryo bij een draagmoeder. Het was veel. Een zee aan informatie. Er zijn louché websites die je beloftes doen in ruil voor geld, je komt de meest duistere opties tegen. We ontdekten dat er geen instantie is die je begeleidt in de zoektocht naar een draagmoeder in het buitenland. We moesten het zelf doen. Via gesprekken met andere ouders en draagmoeders die Sophie op fora leerde kennen, vonden we een betrouwbare *agency* in Californië. De wetgeving daar sluit aan op die van Nederland, waardoor we niets zouden doen wat strafbaar is – juridisch gedoe is natuurlijk het laatste wat je wilt bij zo’n gevoelige zaak als deze. Deze *agency* heeft een extreem kritische selectieprocedure voor vrouwen die draagmoeder willen zijn. We schreven ons in en via het agentschap kregen we de keuze uit twee draagmoeders van Amerikaanse afkomst. Twee spreekwoordelijke oventjes voor mijn zaad en Sophie’s eicel.”

Sophie: “De keuze maakten we op gevoel. Eigenlijk waren beide vrouwen goed, dankzij het grondige werk van de *agency*. We kozen voor Jessica, een vrouw uit Los Angeles met een echtgenoot en twee kinderen. Een vrouw die het draagmoederschap zag als een manier om wensouders te helpen. Bij haar voelden we meteen een klik tijdens de Skype-gesprekken. Het daadwerkelijk zwanger raken, tja, daar is weinig romantisch aan.

‘Vier jaar en zeven ivf-rondes waren nodig om tot een succesvolle plaatsing te komen’

Voor de ivf vlogen we naar Amerika. Daar werden bij mij eicellen afgenomen en bij Xander zaadcellen. In een lab worden mijn cellen bevrucht met het zaad. Lukt dat, dan wordt de draagmoeder voorbereid op de plaatsing ervan in haar baarmoeder. Een hartstikke ingewikkeld proces, waar we geen vat op hadden.”

Xander: “Elke reis stond in het teken van een ivf-poging. We probeerden het lichtig te houden en het als een zonzakantje in Californië te zien, maar als Sophie letterlijk met een mandje eitjes door een Amerikaans ziekenhuis loopt, is daar weinig luchtigs aan. Het proces ging niet in één keer goed. Er waren rondes bij dat er geen bruikbare eicellen waren en we voor niks naar Amerika waren gegaan. Vier jaar en zeven ivf-rondes waren nodig om tot een succesvolle plaatsing te komen.”

Sophie: “Nu zijn we dolblij met Céla-Lynn in ons thuis, maar terugkijkend op die periode komt er maar één woord in me op: een *rollercoaster*. Eentje met een positieve lading, maar soms was het slopend. De trips naar Amerika hakten erin. Xander moest zijn agenda vrijmaken en als dat niet lukte omdat hij zakelijke afspraken of optredens had, vloog hij eerder terug naar Nederland. Ik werd 38 en zag in kansgrafieken de lijn van goede eicellen kelderen vanaf die leeftijd. En dan steeds die lange reis om in de kliniek in Californië te komen en het tijdsverschil... Misschien was de stress de reden dat het niet meteen lukte, dacht ik. Sommige dingen heb ik in een roes meegemaakt, besef ik nu. Ik herinner me nog artsen die na een mislukte poging mededeelden dat we ook voor een donorei konden kiezen.

*'Met dit meisje
ging onze grootste
wens in vervulling'*

XANDER IN 'T KORT

GEBOREN: 19 juli 1973 in Voorburg
IS: Zanger. Xander brak door met de Heerlense band Volumia! De grootste hits waren *Hou Me Vast*, *Afscheid* en *Blijf Bij Mij*. De band ging in 2002 uit elkaar. Solo heeft hij vijf albums uitgebracht.
LAATSTE WAPENFEIT: De single *My American Girl*, over de komst van Céla-Lynn.
PRIVÉ: Is getrouwd met Sophie de Buisonjé en is vader van drie kinderen: Sem (uit een eerdere relatie met Wendy van Dijk), Dex en Céla-Lynn. Het gezin woont in Naarden.

SOPHIE IN 'T KORT

GEBOREN: 10 juni 1978 in Périgueux, Frankrijk
IS: Yogadocent. Na de zomer gaat ze lessen verzorgen in haar eigen yogastudio in Bussum.
STUDEERDE: Sociaal-wetenschappelijke informatica aan de Universiteit van Amsterdam.
LAATSTE WAPENFEIT: Sophie heeft een conscious lifestylemerk.
PRIVÉ: Is getrouwd met Xander de Buisonjé en is moeder van twee kinderen: Dex en Céla-Lynn.

'Ze voelde als 'ons' en ik zag hoeveel ze leek op Dex toen hij baby was'

No way, dacht ik. Mijn drang was heel sterk. Het voelde als een vrouwelijk falen dat ik niet zelf een kind kon dragen. Het heeft moeite gekost om me daar bij neer te leggen. Het kon toch niet zo zijn dat deze kans, een kindje dat biologisch honderd procent van Xander en mij was, maar was gegroeid in een ander 'oventje', me werd afgenomen? Bij de laatste ronde ivf was ik gevoelsmatig afscheid aan het nemen van deze mogelijkheid. 's Nachts probeerde ik me voor te houden dat het oké zou zijn als het niet lukte. Net voordat de laatste, succesvolle plaatsing gebeurde, werd een geslachtstest uitgevoerd op de embryo. In de hele reeks was het de eerste keer dat het embryo een meisje was. Het werd onze Céla-Lynn."

Xander: "Tot die tijd grapte Sophie dat ik alleen maar jongens kon maken. Met dit meisje ging onze grootste wens in vervulling: we zouden een dochter krijgen. Jessica voelde zich de gehele zwangerschap goed en we hadden vaak contact. Als ze een echo liet maken en als ze naar de verloskundige ging voor een check-up. We konden de arts vragen stellen via Jessica. Ons contact met haar voelde als een warm bad. Ze begreep dat deze zwangerschap totaal anders voor ons was dan Sophie's zwangerschap van Dex. Het liefst zou je in huis wonen bij de vrouw die je kind draagt. Maar een proces als dit kun je niet mega-gecontroleerd in gaan. Er is letterlijk en figuurlijk een afstand. Daar moet je mee dealen."

Sophie: "Onze baby groeide in een andere buik. Hoe blij ik ook was dat het kon, ik had het duizend keer liever zelf gedaan. Ik kwam er ook achter dat de hormonen waaraan ik tijdens mijn vorige zwangerschap wel eens een hekel had, wel degelijk een functie hebben. Als je zwanger bent, ga je samen naar haptonomie en masseer je de buik. Als moeder trek je je steeds verder terug uit de drukte. Tijdens je verlof bereid je je voor op de bevalling, bouw je als het ware een cocon waarin je contact legt met de baby in je buik. Nu kon dat niet. En ik had ik geen recht op zwangerschapsverlof. Dus terwijl aan de andere kant van de oceaan ons kindje goed groeide, raasde ons leven

in Nederland door. Ik weet nog hoe ik op mijn yogamat bewust probeerde te voelen dat we zwanger waren. Totdat ik dacht: waar ben ik mee bezig? Dat gekunstelde voelen had totaal geen zin. Er stond een rem op. Er was geen echt dieptepunt, maar ook geen euforische roze wolk tijdens de zwangerschap. Eerlijk? Ik voelde gewoon niet zo veel. Misschien was het te heftig. Er gaat van alles door je hoofd: het gaat vast niet door, het gaat mis. Uit zelfbescherming liet ik de gevoelens niet toe."

Xander: "Toen onze draagmoeder hoogzwanger was, vlogen we met Dex naar Californië. We wachtten tot de bevalling inzette. Op die dag ging Jessica in een kwartier tijd van twee centimeter naar negen centimeter ontsluiting. Net toen wij in een file van vijftig kilometer terechtkwamen. Lang verhaal kort: we arriveerden net na de geboorte in het ziekenhuis. Achteraf weten we: het is goed zo. Een bevalling van je eigen vrouw meemaken is al zwaar. Laat staan die van een andere vrouw. Ik weet nog hoe we voor de deur van de ziekenhuiskamer stonden in de wetenschap dat daarachter onze dochter geboren was. Het was extreem surrealistisch."

Sophie: "Ik denk dat we op dat moment allebei in shock waren. Het ging goed met zowel Céla-Lynn als de draagmoeder en ik kreeg onze dochter op mijn borst gelegd. Heel lief en fijn. Zo heb ik de eerste uren met haar gelegen. Ze voelde als 'ons': ik zag hoeveel ze leek op Dex toen hij baby was. De dagen erna regelden we een Amerikaans paspoort voor haar waarmee we als gezin naar huis konden. En man, wat is dat fijn! Céla-Lynn is een blijde baby. Die soms een nachtje huilt, maar vooral een lekker positief portret is. Ze is een knokker, het liefst zou ze nu al lopen. De meest gestelde vraag is of de binding met Céla er meteen was. Nee, niet meteen. Daar moesten we in groeien. Maar dat hadden we eerder zo gevoeld met de geboorte van Dex. Ik merk nu dat we onze draai aan het vinden zijn. Hoe Sem en Dex groeien in hun rol als grote broer. Ik vroeg Dex wat hij weet van kindjes maken. Hij zei: 'Je stopt een zaadje van papa

en een eitje van mama in de tuin in de grond. Als er een baby komt, stop je die in de buik van een andere mama en dan komt er een kindje.' Zo mooi. Ik legde hem uit dat het meestal anders is. Dat er iets in mijn buik zat waardoor ik geen kindjes kan krijgen. Hij herinnert zich de tijd waarin ik ziek was nog goed, met de bezoeken aan ziekenhuizen en zo. Ik heb nog elk jaar een controle."

Xander: "Lang zaten we op een golf van adrenaline. Alles wat we wilden, is gelukt. Als ze groot is, vertellen we onze dochter haar geboorteverhaal. Daar gaan we niet krampachtig over doen. Wil ze haar draagmoeder ontmoeten, dan moedigen we dat alleen maar aan. Céla-Lynn zal zeker voelen hoezeer ze gewild is en hoeveel stappen we hebben gezet om haar een thuis te geven." ■

HOOGTECHNISCH DRAAGMOEDERSCHAP

Bij hoogtechnisch draagmoederschap zoals bij Xander en Sophie wordt een ivf-behandeling uitgevoerd, waarbij de eicellen van de moeder in een laboratorium worden bevrucht met het zaad van de vader. Maximaal twee daaruit ontstane embryo's worden in de baarmoeder van de draagmoeder geplaatst. Na de geboorte wordt een honderd procent genetisch eigen kind teruggegeven aan de ouders. Op deze manier een kind krijgen is in Nederland sinds 1997 toegestaan onder strikte voorwaarden en alleen op ideële basis. Commercieel draagmoederschap is (vooralsnog) verboden. In Nederland is het VUmc te Amsterdam het enige ziekenhuis dat ideëel hoogtechnologisch draagmoederschap uitvoert.